

In de Arnhemse Koerier van 28 oktober lees ik dat er op 15 november een gesprek met/over ouderen is. Ik kan daar niet bij zijn en geef graag mijn input via deze mail. In het artikel staat dat dit per post moet, maar dat is denk ik zelfs voor ouderen een wat achterhaalde manier. Hopelijk vindt mijn mail toch zijn weg naar de juiste persoon.

Ik ben onlangs 56 geworden, mijn vriend wordt deze week 65. We hebben geen kinderen, onze familie woont allemaal in Zuid-Holland of Zeeland en we hebben een koophuis in Elderveld (eengezinswoning).

Soms maak ik me zorgen over ouder worden. We hebben geen kinderen, wie kijkt er dan naar je om? Als ik kijk wat mijn zus en ik allemaal voor mijn moeder in Zuid-Holland doen (ik vanuit Arnhem, mijn zus vanuit Zeeland): bijhouden van de tuin, boodschappen, belastingaangifte, geld pinnen, glasvezel regelen, allerlei potten open draaien wat zij met haar artrose niet meer kan, naar van alles en nog wat brengen en halen, een nieuwe koelkast uitzoeken en bestellen. En ga zo maar door. En dan heeft zij in het dorp en binnen de kerk nog een sterk netwerk. Wie gaan mijn vriend en mij ondersteunen als er van ons verwacht wordt dat we zo lang mogelijk thuis blijven wonen?

Verder heb ik bij mijn moeder gezien hoe ontzettend zwaar het is om in huis te wonen met een iemand die dement is, mijn vader (hij is in 2018 overleden). Ze moest hem dag in dag uit door de dag en door het leven heen sjouwen terwijl ze zelf ook boven de 80 was. In dit soort situaties moet er voldoende ondersteuning zijn, mensen moeten steeds weer op adem kunnen komen.

Voor mij is een belangrijk punt dat er voldoende passende woningen zijn. Op een gegeven moment zou ik van ons koophuis naar een passend huurappartement willen. We hebben geen kinderen, mijn zus ook niet, dus we geven tegen die tijd liever ons geld uit dan dat het in de stenen blijft zitten. We kunnen het aan niemand nalaten.

Ik wil als we wat ouder zijn niet in ons koophuis blijven waar we de tuin en het huis moeten onderhouden. Of je laat het doen, maar je moet het allemaal zelf regelen. Hiervoor heb ik in een flat van de woningbouwvereniging gewoond en daar hadden we helemaal geen werk aan. Je hoefde niet te schilderen, als de afvoer verstopt was dan belde je de woningbouwvereniging. Dat wil ik later weer, ik wil ontzorgd worden.

Er moet veel meer gebouwd worden voor senioren, en dan niet alleen koop maar ook - of juist - huur. Appartementen in de buurt van voorzieningen zodat mensen zo lang mogelijk nog boodschapjes kunnen doen en waar de zorg gemakkelijk voor te regelen is. Waar je kunt helpen in de tuin en in de keuken. Ik geloof echt dat de woningmarkt weer op gang komt als de senioren in beweging komen en hun huis vrij komt voor starters/gezinnen. Maar dan moet er wel een passende plek zijn waar zij heen kunnen.

Volgens mij heb ik iets gelezen dat senioren met een huurwoning een beroep kunnen doen op een soort coach die helpt bij het vinden van een passende, kleinere nieuwe huurwoning, zodat hun grote woning vrij komt voor starters/gezinnen.

Ik begrijp niet goed waarom alleen huurders hier gebruik van mogen maken. Hier zouden ook mensen met een koopwoning gebruik van moeten kunnen maken, want ook zij laten een woning achter voor een starter/gezin. Ik zou daar in ieder geval tegen die tijd graag gebruik van maken. En ik zou het ook niet alleen maar tot Arnhem beperken; de zoektocht kan zich uitspreiden over de hele regio.

En ik vroeg me af: bestaan de ouderenadviseurs nog? En waar kunnen die voor ingeschakeld worden?

Ook vermogende mensen kunnen thuiszorg krijgen en betalen daar heel erg weinig voor. Zij zouden veel meer kunnen bijdragen, maar dat zal meer via landelijke wetgeving geregeld moeten worden.

Op de een of andere manier moet je de zorg en ondersteuning krijgen bij de mensen die het het meest nodig hebben. Als je het aan alle ouderen aanbiedt, zal men er ook gebruik van maken. Gewoon omdat het kan en omdat het wel lekker makkelijk is. We zullen meer voor onze ouders moeten doen, er zijn waarschijnlijk ook steeds meer online mogelijkheden waardoor voor die dingen de reisafstand tussen ouders en kinderen geen rol meer speelt. En zo blijft de zorg en ondersteuning beschikbaar voor mensen zonder kinderen of voor mensen die geen beroep op hun kinderen kunnen doen. Maar nogmaals, iedereen zal er aan moeten wennen dat we meer aan mantelzorg moeten doen.

Tot zover de gedachten die ik heb bij dit belangrijke thema. Ik wens u op 15 november een zinvolle bijeenkomst toe. Heel fijn dat we onze input geven kunnen.

Ingrid de Vos